

Carte Blanche-forestillingen «But Then We'll Disappear (I'd Prefer Not To)» begeistret BTs anmelder.

FOTO: PAUL SIGVE AMUNDSEN

Det er som om kroppene rigges etter langvarig stillstand

Carte Blanche' nye danseforestilling er velkomponent, innbydende og utsøkt.

ANMELDT DANS

But then, we'll disappear (I'd prefer not to)

Urpremiere Carte Blanche, Studio Bergen
Koreografi og lysdesign: Frédéric Gravel
Musikk: Philippe Braut
Kostymedesign: Indrani Balgobin
Koreografidesign: Jamie Wright
Dansere: Ole Martin Meland, Mathias Stoltenberg, Caroline Eckly, Adrian Bartczak, Dawid Lorenc, Max Makowski, Aslak Aune Nygård, Noam Eidelman Shatil, Nadege Kubwayo, Timothy Bartlett, Anne Lise Rønne, Vilja Kwasny, Mai Lisa Guinoo
Originallåter av: Frédéric Gravel
En samproduksjon med Festspillene i Bergen 2021

DANSEFORESTILLINGEN «BUT THEN, WE'LL DISAPPEAR (I'D PREFER NOT TO)» har ligget lenge i tenkeboksen, men er i praksis jobbet frem i full fart. Resultatet er innbydende og utsøkt.

Åpningsbildet til kan minne om begynnelsen på en fest der folk ikke har sett hverandre på lenge. Vi vet hvordan slike fester kan være. Det kan bli skikkelig gøy, men også pinlig og flaut.

For med tiden kan grenser ha flyttet på seg, folk kan ha forandret seg fra sist. Allerede mens publikum finner setene sine er rommet fylt av flytende, litt mørke og omsluttende synthtoner. Et par dansere har allerede erobret gulvet. Uttrykket er utøvende.

EN ARM OG EN skulder trekkes så langt tilbake at det kan virke som om den er på vei ut av ledd. Det er føtter som vris litt for mye, hender som granskende vendes bakover. Det er som om kroppene rigges til etter langvarig stillstand.

Langs veggene står det noen

stoler, og et par lysegrå, enkle toseters sofaer. Der sitter andre dansere spredt, og betrakter det hele, i forventende positur. De er kledd i duse sommerlige farger, i pastell eller beige, samtidig som noen har plagg i neonfarger.

DET ER URPREMIEREN til den canadiske koreografen Frédéric Gravel som står på plakaten. I tillegg til å være koreograf, er han musiker og lysdesigner – og danser.

Han er kjent for å bringe inn elementer av både rock, singer-songwriter og kabaret. I tillegg drar han danseskunsten i retning av kunstperformance. Det har bidratt til å gjøre han til en av de vesentlige stemmene innen dans.

SCENOGRAFIEN BESTÅR OGSÅ av et gammelt, brunt piano som er åpent i fronten. Noen enkle lysrigger og et par mikrofoner er plassert på siden. Her skal det altså både synges og spilles. Og snakkes.

Oppbygningen er langsom.

Gradvis, nesten unnselig, endres lydbildet. Det bygger opp til skikkelig party. Det er spennende å følge hver enkelt danser med blikket. Men så skjer det som gjerne skjer på en fest. Deltakerne begynner å om-møblere.

STOLER OG SOFAER trekkes inn i rommet, det hentes inn et kvadratisk gulvteppe som rulles ut. Noen agerer som om de prøver mikrofonene, som om de er rockestjerner som tester lyden.

Plutselig byttes den intense musikken ut med lyden av en cello, som spiller Bach, danserne setter seg rolig ned i sofaer og på stoler, et par stiller seg opp foran mikrofonene, for å si noe.

FLERE DANSERE PRESENTERER seg selv, og sier noe om hvorfor de er der. Begrunnelsene er mange, og humoristiske. Det kan både minne om opptakten til en politisk tale, men også om lun standup.

En av danserne tar også til

med å spille piano. Med enkle akkorder gir han seg til å synge. Det er fint, men på grensen til flaut. Spesielt når han etter den første sangen drar en låt til. For da ligger det i luften at dette kan fortsette til noen sier ifra at det er nok.

FORESTILLINGEN SISTE SEKVENS introduseres via mikrofon på den måten en artist snakker mellom låtene sine.

Den avsluttes med en intens dansesekvens der kompaniet arbeider med synkronitet og rytme, alle kroppene pulserer likt slik at de blir til en kraftfull enhet.

GRETHE MELBY

Teateranmelder i BT

